

Елена до тукъ. Нѣма нищо, полковникъ, даго се удържите още единъ день!

Азъ, колкото бѣше възможно, скромно и почително възражявахъ, че колкото за държане, ще се държѣ, нѣ не се надѣвамъ на успѣхъ въ случай ако неприятеля вземе да напада лѣвото крило, дѣто хората сѣ най вече уморени физически и нравствено, а главното е че сѣ безорѣжени, тѣй като на пушка се пада само по десетъ патрона. Говорехъ хладнокрѣвно, нѣ твърдо и рѣшително. Генералъ Радецки сякашъ не се разсърди.

— Твърдѣ добрѣ, ако вий се не надѣвате на вашитѣ хора, то азъ ще пратѣ Подолския полкъ да ви смѣни!

Тукъ бѣше пѣкъ и командира на Подолския полкъ Духонинъ, който е получилъ георгиевски кръстъ още за преминаването на Дунава.

— А дѣе вашия генералъ Столѣтовъ притури Радецки. Азъ му обадохъ. Дойдохме до мѣсторасположението на господата генералитѣ и извикахме ген. Столѣтова.

Ето на, полковника, казва ген. Радецки на ген. Столѣтова, не се надѣва на своитѣ хора въ случай не нападене и се моли да го смѣнижтъ!

Азъ не стърпѣхъ и го прекѣснахъ, като му напомнихъ, че нищо подобно не съмъ казалъ, а съмъ изложилъ само неблагоприятнитѣ условия, при които се намѣрватъ става петъ дена дружинитѣ, а тѣй сѣщо необходимостта на една макаръ кратковременна почивка, и то най много сѣ цѣль да се превѣорѣжжѣтъ. Столѣтовъ ми помогна.

— Да, се едно! забѣлежи Радецки. Азъ ще дамъ на смѣна Подолския полкъ, а вий, отведете полковника Духонина и му покажете окопетѣ.

Азъ се поклонихъ. Слѣдъ като получи хъ инструкции отъ генерала Столѣтова, трѣгнахъ на неговия конъ да заведа 1 я баталионъ отъ Подолския полкъ на позицията. Духонинъ билъ още Севастополски офицеринъ: славенъ човѣкъ, безъ никакви претензии. Първия баталионъ временно го командуваша отъ генералния шабъ подполковникъ Боголюбовъ,